

Theo cơn gió nhẹ trôi

Nó chưa từng nói với ai điều này, nhưng dù cho có ai đó trong số bạn bè của nó ở trường biết được chắc cũng chỉ xem là một chuyện hết sức bình thường, giống như cơn gió hăng ngày vẫn nhẹ nhàng thổi qua cái thành phố ven biển này vậy.

Anh rất đẹp trai, dù luôn giữ vẻ bình lặng nhưng vẫn cứ nổi bật giữa nhiều người.

Anh học rất giỏi, bằng cứ là điểm thi nó tra được trên bảng tin của trường vẫn thường cao ngất.

Anh tốt bụng và ấm áp – đó là ấn tượng ngay từ lần đầu nó gặp anh. Nhưng có lẽ, điều này chỉ còn mình nó nhớ...

Anh thích vẽ, mỗi khi nó đi học từ rất sớm đều có thể nhìn thấy anh trong phòng mỹ thuật của trường.

Và... riêng nó còn biết, anh thích đứng lặng lẽ trong cơn gió yên ả của buổi đêm. Dưới ánh đèn đường sáng rực, cạnh bên hồ nước mênh mang, anh cô độc và bình lặng giữa dòng người tản bộ thừa thớt. Còn nó, không biết từ bao giờ cũng tự tạo cho mình thói quen đi dạo vào mỗi buổi đêm như thế này.

Nó đã từng tự hỏi: không lẽ nó thích anh mãi chỉ là việc đứng từ phía xa trông theo một hình bóng? Thế rồi cũng chính nó lại tự trả lời: Có lẽ nó chỉ cần có vậy, chỉ cần mỗi sáng sớm lặng lẽ đứng sau ô cửa kính nhìn anh cặm cụi vẽ tranh, mỗi trưa tan học lặng lẽ dắt xe đi sau anh trên đoạn sân trường vắng ngủi, mỗi tối lại lặng lẽ ngồi ở một khoảng vắng nhìn theo anh, đắm chìm vào cảm giác dễ chịu yên bình của cơn gió thổi xuôi theo con đường trải đầy ánh đèn vàng rực.

Nhưng... có những chuyện chỉ đơn giản vậy thôi cũng là thật xa vời.

Nó gặp anh hơn một năm trước, vào một buổi chiều có mưa nhẹ.

Khi ấy nó mười lăm tuổi, vừa bước sang học kì hai lớp chín được mấy ngày, nó trốn học lặn lội ba mấy cây số đến thị xã để tìm mẹ.

Bố mẹ nó khi đó đã li hôn hai năm, nó sống cùng bố. Năm đầu tiên, mẹ nó hay về thăm rồi dẫn nó đi chơi, đi mua đồ. Nhưng nó không còn gặp lại mẹ kể từ khi nghe tin bà tái hôn, rồi bố cũng mang về thêm cho nó một người mẹ khác.

Nó luôn có cảm giác tình yêu của bố dành cho mình cứ dần ít đi, đặc biệt là từ lúc đi mang thai và rồi sinh cho nó một đứa em trai cùng cha khác mẹ.

Hôm đó, tâm trạng không tốt, nó rất nhớ mẹ nên theo địa chỉ đã mất bao ngày dò hỏi kia đến tìm mẹ, nó muốn hỏi bà có còn thương nó không, có thể mang theo nó không? Nhưng nó thậm chí đã không được mẹ dẫn vào nhà, thay vào đó là lời dặn dò không bao giờ được đến tìm gặp bà nữa.

Mẹ đưa cho nó tiền, nói sẽ đến thăm nó sau, bảo nó bắt xe để trở về nhà. Thế nhưng nó cứ bước đi lang thang không biết bao lâu, rồi ngồi trên một chiếc ghế đá ở ven đường không biết bao lâu, cũng không biết bao lâu sau thì trời bỗng đổ cơn mưa bụi. Cho đến khi trước cái ánh nhìn nhòa nhòa của nó xuất hiện một đôi chân...

Nó ngược mắt, dưới tán ô che kín cả đầu nó kia là gương mặt của một chàng trai mà phải một lát nó mới có thể nhìn rõ sau màn nước mắt. Anh mặc đồng phục học sinh, trên vai còn đeo ba lô sách nhưng mang vẻ gì đó lãnh đạm lạ thường.

“Cô bé! Nếu nước mưa làm mắt em ướt thì anh có thể cho em mượn một chiếc ô...”

Một câu nói còn mang đầy xa cách, một ngữ điệu còn có chút hời hợt của người qua đường, vậy nhưng lại có thể khiến cái khối đá lạnh đang dâng đầy trong nó bỗng phần nào tan chảy. Có lẽ lúc ấy nó còn ngây ngô chưa hiểu hết anh muốn nói gì, cũng có thể câu nói ấy chẳng có gì đặc biệt hơn là lời quan tâm của một người xa lạ, chỉ là nó lại ghi nhớ rất rõ, rất lâu... Nó cũng muốn nói chỉ là do nước mưa làm ướt mắt, nếu như vậy chỉ cần mượn anh một cái ô. Nhưng nếu đó là nước mắt, liệu có ai đó giống như anh cho nó biết một cách nào đó để ngăn dòng lệ ấy lại?

“Đừng buồn một mình. Với lại khóc cùng ô sẽ tốt hơn khóc cùng mưa đấy!”

Anh nói, đưa vào tay nó chiếc ô rồi quay bước về phía màn mưa. Cơn mưa mỏng manh không đủ làm ướt chiếc áo sơ mi của anh, cũng không đủ làm hình ảnh của anh mờ nhạt.

Nó nhìn theo bóng lưng anh đi về phía đối diện – cổng trường trung học phổ thông Q. Anh trước khi khuất bóng còn để lại cho nó một nụ cười. Nhưng có lẽ anh lại không biết chính nụ cười ấm áp ấy đã vô tình khắc sâu vào trong kí ức của một cô bé, và cô bé ấy vẫn luôn muốn được gặp lại anh, và để rồi đến khi gặp lại chỉ biết đứng nhìn lặng lẽ...

Nó vẫn luôn ghi nhớ rất rõ tên ngôi trường trung học phổ thông mà anh bước vào kia - một ngôi trường chuyên của tỉnh, nó hiểu mình sẽ cố gắng để vào học được trong đó.

Việc học tập của nó vốn không quá xuất sắc nhưng cũng đạt mức khá, chỉ là trước đó nó không quá để tâm. Nhưng giờ, nó sẽ vì một động lực tuy mơ hồ kia mà cố gắng một năm phấn đấu.

Cứ vậy, nó thi đỗ lớp chuyên hóa của trường trung học Q. Nó xa nhà lên thị xã ở trọ cùng một vài người bạn, trong một khu trọ khá tốt dành cho học sinh. Mỗi

tuần nó vẫn thường trở về nhà vào ngày chủ nhật, bố và dì gần đây cũng luôn tốt và quan tâm đến việc sinh hoạt cũng như học tập của nó. Chỉ là, có đôi khi nó nhớ mẹ, nhưng lại chẳng biết bà hiện giờ đã chuyển đi đâu, nó chỉ còn biết trông đợi vào những cuộc điện thoại hiếm hoi mà bà sẽ bất chợt gọi về cho nó.

Còn, về anh, nó đương nhiên có thể dễ dàng bắt gặp bóng dáng nổi bật của anh ngay từ những ngày đầu mới vào nhập học. Một vài nhỏ bạn cùng lớp đã từng huých nhẹ vai nó mà chỉ vào anh:

“Thấy anh đẹp trai kia không? Ngay từ hôm đi nộp hồ sơ tao đã nhắm được anh đó rồi, học lớp 12 chuyên Toán thì phải.”

“Nghe bảo anh đó học cũng giỏi nữa, nhưng hình như là kiểu người khó gần.”

“Trông đẹp trai quá, không biết đã có bạn gái chưa?”

...

Nó chẳng hiểu cái kiểu đẹp trai theo như miêu tả hay so sánh xa xăm của lũ bạn, chỉ biết là anh đã khiến nó mãi không thể quên ngay từ lần gặp đầu tiên.

Nó chẳng hiểu cái kiểu khó gần của anh mà mọi người nói đến như thế nào, chỉ biết dáng vẻ anh luôn trầm lặng mỗi khi nó bất chợt trông thấy.

Nó chẳng hiểu anh rốt cục có thể coi là đã có bạn gái chưa, chỉ nhận ra rằng anh đã đặt trong tim mình bóng hình của một cô gái...

...Đó là ngày thứ hai mươi mốt nó vào lớp 10, ở lại trực nhật cuối buổi, nó vô tình thấy anh ngồi lặng lẽ trong phòng mỹ thuật của trường. Anh đang nói chuyện qua điện thoại với ai đó, nhưng dáng vẻ và ánh mắt lại mang vẻ gì đó mong chờ và trầm mặc đến khó tả...

...

“Tớ biết tớ không tự mình si tình, tớ biết cậu vẫn còn tình cảm và cũng đang chờ đợi giống như tớ. Tớ có thể tiếp tục đợi, chỉ cần cậu tin...”

...

“Phải rồi, cũng không còn bao lâu nữa đâu, chỉ cần học nốt năm nay là tớ có thể gặp lại cậu.”

...

...

Vậy là đủ rõ, anh đã có người thương, có người để anh nhớ đến, có người để anh chờ đợi. Người có thể khiến anh mỗi ngày đều có những thoáng lạc lõng trầm tư, đủ để thấy phần nào sâu đậm.

Một khoảng yên lặng cầm ống nghe, anh khẽ nhìn ra hàng dây leo xanh mướt phía ngoài cửa sổ, có phần hơi ngập ngừng cất tiếng:

“Cậu... không lẽ... không nhớ mình chút nào sao?”

Tất nhiên nó không biết cô gái ở đầu dây bên kia nói thế nào, chỉ là thấy anh đã mỉm cười thật mãn nguyện. Từ hôm đó nó đã nhiều lần tự hỏi: Một cô gái như thế nào mà lại có thể khiến nét mặt anh vì chị ấy mà trầm lặng dần đi, vì chị ấy mà mỉm cười hạnh phúc, cũng vì chị ấy mà đôi khi còn phảng phất cả nét cô đơn đau khổ?

Một năm, nó đã vài lần tiếp xúc với anh, nhưng có lẽ bản thân nó chẳng có gì nổi bật để một ai đó từ những lần gặp qua loa mà để ý đến.

Thi học kì 2 kết thúc, nó cùng bạn bè đường như đã được thanh thoi, nhưng anh thì còn đang phải tất bật lo ôn thi vào đại học. Nghe nói anh có thể sẽ sang nước ngoài, có khi là vì người mà anh thương. Còn nó, nó vẫn cứ dõi theo bóng dáng của anh trong những ngày cuối miệt mài đó.

Một hôm, nó để ý thấy anh cười thật nhiều. Rồi nó biết, thì ra đó là ngày mà chị ấy trở về Việt Nam, nó cuối cùng cũng có thể thấy được người luôn khiến anh mong nhớ. Chị ấy thật đẹp, điều kiện thật tốt, chị ấy có vẻ cũng rất yêu anh, và... chị ấy chẳng hề rụt rè hay kém tự tin như nó. Một người con gái tốt về mọi thứ như vậy thật hợp để ở cạnh bên anh – ngay từ đầu nó đã hiểu như vậy.

Nghỉ hè, trời nhiều nắng và gió, đôi lúc nó vẫn theo bước anh ngang qua đoạn đường gần nhà, cho tới khi chị ấy xuất hiện.

Tháng sáu, gió càng thổi mạnh hơn, kết quả thi của anh thật tốt như đúng với năng lực vốn có của mình. Anh đúng là sẽ cùng bạn gái của mình sang học ở nước ngoài. Vậy là anh sẽ chẳng còn ở lại đây mấy ngày nữa, vậy là nó sẽ chẳng còn được thấy dáng vẻ bình lặng của anh mấy ngày nữa, vậy là cái mối tình thầm lặng của nó sẽ cần phải kết thúc theo đúng nghĩa thầm lặng.

Tháng bảy, trời thoáng những cơn mưa, nó đưa tay hứng những giọt mưa tình nghịch mà bắt đầu với việc cất giữ mối tình vẫn đang phiêu bạt của mình.

Một ngày trời cũng mưa nhẹ như lần đầu nó gặp anh, nó thấy đáy mắt anh phảng phất nét buồn, rồi lại thấy anh chị quay lưng vì giận dữ. Nó mở chiếc ba lô, lấy ra một chiếc ô màu xanh quen thuộc, có lẽ... nó rốt cuộc đã có cơ

hội trả lại cho anh rồi. Nó tiến tới phía anh, đưa ra chiếc ô rồi nhẹ nhàng cất lời như một người qua đường, cũng như một vị thiên sứ tình yêu tốt bụng:

“Trời mưa rồi, hãy làm lành với bạn gái đi nhé!”

Như vậy rồi nó chạy vụt đi, trên môi nở một nụ cười thật nhẹ và thanh thản.

Tạm biệt anh, tạm biệt một tình yêu đầu rụt rè và thầm lặng. Cuộc tình đó sẽ được mang gửi vào cơn gió, tiếp tục phiêu bạt đi đến một nơi xa...